

Cartouche ontwaakte de volgende morgen met een zwaar hoofd.

Plotseling luisterde hij scherp.

Nabij de hut werd gesproken. Hij herkende de stem zijner schildwachten.

De twee wakers stonden bij de hut.

— Het is niet pluis op de heide, zei de een.

— Wat vertelt ge nu?

— Ik heb de graven gezien, het graf van het kind en van Clothilde.

BAKELANDT

De meester der broeders

TEKENINGEN: HUG LEHMANN
TEKST: J. SANDI

UITGEVERIJ: DE WERELD

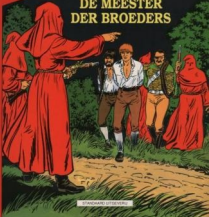
- En wat gebeurde er?
- Niets...
- Maar waarom zijt ge dan bevreesd?
- Bevreesd? Heb ik gezegd, dat ik bevreesd ben? Maar toch is het niet pluis. Die graven zijn deze nacht open geweest!
- Onzin!
- Ze zijn open geweest, zeg ik u!
- Maar hoe weet ge het?
- De aarde lag los... ik zag nog heel goed het spoor van een spade!
- Natuurlijk aan de graven.
- Neen, gisteren waren de graven goed gesloten. Maar luister verder. Veel aarde lag rondom op 't gras verspreid. Wie heeft dat gedaan? Onze delvers niet... Ik ken dat gebruik... Die aarde dient om de boze geesten te verjagen, als een graf geopend wordt.
- Ja, ik heb dat nog gehoord. Maar wie zou die graven dan geopend hebben?
- Ja, wie? Wij stonden trouw op de wacht. Het graf van 't kind is niet ver van hier. Hebt gij iets gehoord, iets gezien?
- Neen... en ik ben de ganse nacht klaar wakker geweest.
- Ik ook. Natuurlijk... want na alles wat er gisteren gebeurd is, vooral na die moord op de dokter, kon er krijgsvolk gekomen zijn. 't Is niet pluis op de heide!
- 't Is vreemd! Maar we zijn geen oude wijven, die aan allerlei zotte dingen geloven.
- Neen, ik ben niet bijgelovig... maar...
- Cartouche had alles gehoord en hij niet alleen, maar Bakelandt ook.
- Bakelandt was reeds lang wakker, doch had slaap geveinsd, om zijn gezelschap af te loeren. De West-Vlaming was immers een sluwe kerel.
- Hoort ge dat? vroeg hij nu.
- Zijt ge al wakker? riep Cartouche verwonderd.
- Zoals ge merkt.
- Maar waarom houdt ge u dan zo stil?
- Och, ik lig wel eens gaarne wat na te denken; maar hebt ge dat gehoord?
- Ja.
- Zijn uw mannen bijgelovig?
- 'k Heb het nooit ondervonden.
- Zij geloven toch dat de graven geopend werden en niet door mensen...
- Ik moet daarover meer weten! kreet Cartouche en driftig sprong hij het bed uit. Na zich gekleed te hebben, ging hij kwaad gezind naar buiten.
- Wat is dat hier? gromde hij. Ge staat te babbelen in plaats van te waken.
- Kapitein, het is dag... alle mannen zijn op, antwoordde een der wachten verschrikt.
- En wat vertelt ge daar van die graven?
- Ja, kapitein, dat is een vreemde geschiedenis. Zoëven deed ik mijn ronde in 't kamp en kwam voorbij 't graf van 't kindje...
- Ja, ja, ik heb alles gehoord... En wat denkt ge nu, onnozelaar?
- Niets, kapitein.

HEC LEEMANS - J. DANIEL

1

BAKELANDT

DE MEESTER DER BROEDERS

STANDHAAR UITGEVERIJ

— Jawel! Gij denkt dat de toverkolde lijken uit de graven gesleurd heeft of zo iets.

— Ik denk niets, maar ik meende u alles te moeten vertellen.

— Gij hebt zeker mis gezien?

— Neen, kapitein, er is in de graven gedolven, daarvan ben ik overtuigd, hernam de waker op beslisten toon.

Bakelandt trad nu ook buiten.

— Ge zult die mannen moeten overtuigen, dat ze gedood hebben, zei hij spottend.

— Ze verdienen uitgelachen te worden om hun dwaasheid.

— Neen, neen, hernam Bakelandt, overtuig hen.

— Hoe?

— Wel laat ze het graf nu ook eens openen!

— Vooruit, neemt elk een spade en begint! gebood Cartouche.

De schildwachten gehoorzaamden.

Gaarne hadden ze ook wat aarde om zich heen gestrooid, maar ze durfden niet voor Cartouche en vooral voor Bakelandt niet.

Ze dolven snel.

— 't Graf is leeg! riep er een.

— Graaf dieper! beval Cartouche, die echter zelf niet angstig scheen.

De kerels deden wat hun geboden werd, woelden de aarde om, maar vonden het lichaam van 't kind niet.

— 't Graf is leeg, zeiden ze weer.

— 'k Begrijp er niets van, sprak Cartouche.

En Bakelandt zelf zag verwonderd op.

— Zoekt goed, riep hij.

Maar 't grafje was leeg!

— Vooruit naar 't ander graf; hernam de West-Vlaming, die evenveel belang in de zaak stelde als Cartouche.

— Hier is 't graf, zei Cartouche. Ja, ik zou ook zeggen, dat er hier gedolven werd. Alloh! maakt open.

Weer daalden en rezen de spaden en werd de grond opgeworpen.

Cartouche moest zich geweld aandoen om niet te beven. Hij zag akelig bleek.

— Dit graf is niet leeg! riep een der mannen. Ik zie de voeten al.

Cartouche durfde schier niet in 't graf kijken! Daar lag zijn slachtoffer... de vrouw die hij bemind had, naar hij meende.

De kerels woelden voorzichtig 't lijk bloot.

En daar lag Clothilde met haar kindeke in de armen, 't kindeke tegen de borst. Een glimlach zweefde nog over haar gelaat, dat de dood nog niet misvormd had.

Een oog was half geopend en Cartouche gevoelde haar blik zo hevig, dat hij niet nalaten kon een korte kreet te uiten.

— Doe 't graf toe... rap, rap! gebood hij zich afwendend.

— 't Kind is hier! zei Bakelandt, die ook ontdaan scheen.

Ja, de geweldenaar, die in koelen bloede zoveel brave lieden gedood had, was nu ontroerd.

Maar 't duurde niet lang, want ruw riep hij:

DE GROTE VLAAMSE TEKENAARS

PATRICK
MCMORAN

SCOTT
PECKHAM

2

HEC LEEMANS

BAKELANDT

— Bah! de een of ander heeft het kind hier gelegd!

— Wij hebben toch niets gehoord of gezien en we stonden dicht bij 't graf van 't kind, zei een der schildwachten.

— Dan hebt ge geslapen!

— Geen ogenblik, niet gesoesd zelfs!

— 't Is vreemd, zei Cartouche. Maar laat het zo! Sluit 't graf! Werkt rapper!

't Graf werd weer gesloten.

Het kind bleef in de armen der moeder rusten.

— Iemand moet dat kind daar gebracht hebben, zei Bakelandt toen hij met Cartouche van die plaats terugkeerde.

— Ja, antwoordde de andere werktuigelijk.

— Kunt ge niet denken wie?

— Neen!

— Maar denk eens na?

— Wie zou het doen?

— Had Clothilde bijzondere vriendinnen?

— Neen... of ja, Louise sprak veel met haar.

— Ha, Louise! En ze was deze nacht op de heide, niet waar?

— Louise zou dat niet durven! Een graf openen... neen, twee graven! En in de nacht! Neen, dat zou ze niet durven!

— Sommige meisjes durven veel.

— Louise kan dat niet gedaan hebben!

— Maar waarom was ze op de heide?

— Om bij haar vriend te zijn.

— En die vriend kan haar geholpen hebben!

— Haar vriend! riep Cartouche op een toon van diepe verachting. Kate's zoon. André! Die beeft als hij op klaarlichten dag een dode ziet! En hij zou een graf... twee graven openen... hij zou een lijkje dragen! Onmogelijk!

— Dus gij gelooft ook dat de geesten in het spel zijn? vroeg de ander spottend.

— Maar neen! riep Cartouche met een vloek. Ik zeg dat ik er niets van begrijp. Kate is hier geweest deze nacht, ik ben voorbij het graf gegaan, mijn schildwachten hebben...

— Geslapen, viel Bakelandt in.

— Neen, gewaakt, daar durf ik mijn kop onder verdedden. En niemand, noch Kate, noch ik, noch de wakers, niemand heeft iets bemerkt... ik vind het geval zonderling. Maar bah! 't is nu zo, laten wij er niet meer over denken.

— 't Is waar, wij hebben iets anders in de kop. De schaper is gevangen.

— De schaper is deze avond vrij, zei hij. Zie, Bakelandt, ge wantrouwt mij.

— Neen, neen...

— Wantrouwen is misschien te sterk uitgedrukt. Maar ge ziet me nog altijd voor een zwakkeling aan.

— Ge droomt te veel.

— Welnu, gij blijft deze avond thuis en voor middernacht breng ik u de schaper en misschien nog de veldwachter er bij.

— Beloofd ge niet te veel?

— Oordeel deze avond zelf. Er zal heden veel over ons gesproken worden,

HEC LEEMANS AANGETEKEND

maar morgen nog meer. En burgers en boeren zullen 's nachts liggen beven in hun bed voor Cartouche, de kapitein van de Pijpelheide.

— Zoals in Vlaanderen voor Bakelandt, de kapitein van 't Vrijbos, al woont hij nu in 't Geuzenbos. En overmorgen trekken we naar Antwerpen, niet waar?

— Ja.

— 't Wordt tijd, want ik verbeuzel mijn tijd hier. Mijn mannen zullen ongeduldig worden. Doch, Cartouche, we zijn niet zeer bij kas, om te Antwerpen de grote heer uit te hangen.

— 't Is waar! Ik heb daar ook over gedacht.

— En iets gevonden?

— Ja. Ik breng deze nacht spijkers mee. Wees gerust.

— Beloofd ge waarlijk niet te veel?

— Neen, neen. Gij zult rentenieren tot morgen. Laat nu maar eens alles aan mij over, zei Cartouche snoevend.

— Goed. Als ge me dan maar in goed gezelschap laat, gelijk gisteren avond.

— O, ja, mijn wijnkelder is nog wel gevuld.

Zo babbelend bereikten de beide schelmen weder hun hut.

— Alles geheim houden, zei Cartouche tot de beide schildwachten.

— Ja, voegde Bakelandt er bij. Want, vervolgde hij tot Cartouche, niets werkt meer verlamdend in een bende dan bijgelovige vrees.

Cartouche herhaalde nog eens zijn bevel en de beide wakers verzekerden dat ze zouden zwijgen als een graf.

Cartouche was in spanning.

Wanneer zou het nieuws van Louise's dood verspreid worden?

Had men het lijk nog niet gevonden?

— Niemand zal mij verdenken, daarom heb ik gisteren haar te veel geroemd. En ik zal mij zeer toornig houden, als alles ontdekt is en zweren dat ik haar dood zal wreken! Ha! misschien kan ik André wel betichten en uit de weg ruimen.

Maar de voormiddag verliep, zonder dat iemand over Louise sprak.

Zeker had men haar lijk nog niet gevonden. En Cartouche wachtte zich wel naar Morré's herberg om inlichtingen te gaan.

DE AMBTENAAR

't Was avond. De bewoners van Heist hadden al vroeg vensters, luiken en deuren gesloten, want 't was een heel boze tijd nu.

De dokter en Andries Vroonen lagen nog boven aarde.

Twee doden in 't dorp! Vooral 's avonds was het een angstige gedachte... en dan nog twee vermoorden.

Geen wonder dan ook, dat de ruiter die door Heist reed en iemand zocht, om inlichtingen te vragen, in verlegenheid was tot wie zijn vraag te richten.

Ha toch! daar in de Ketel was men op... daar zaten toch nog enige stoutmoedigen die 's avonds over de straat durfden gaan om in de gezellige gelagkamer met elkander te kouten.

De ruiter geleidde zijn paard naar de deur en klopte met zijn rijzweep.

De waard kwam verwonderd, wellicht wat ongerust naar voren.

THE FIRST SETTLEMENTS
IN THE
NARVELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955

HEC LEEMANS EN RECOMMANDÉ

